

9. 9. 1944 byla zahájena karpatodukelská operace, která měla pomoci právě vypuklým Slovenskému národnímu povstání. Operace se zúčastnilo také kolem 12000 volyňských Čechů včetně asi 600 žen. Účastí v těchto bojích vyjádřili statečně svůj vztah k zemi předků.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/92
ročník 2

Dva Malíny

V zemích osídlených Slovany je mnoho obcí stejného nebo podobného, odvozeného jména. V povědomí volyňské veřejnosti mají však svoje pevné místo Malíny dva: Český Malín na Volyni a druhý, s ním související, Nový Malín na Šumperecku.

Dne 13. července 1992 uplynulo 49 let od hrozného dne, kdy němečtí fašisté vyvraždili obyvatele Českého a ukrajinského Malína. Na Ukrajině i na Moravě, v obou Malínech se jako každý rok konaly vzpomínky. Letošní byly poněkud jiné.

Na místě malínské tragedie zbudovali Ukrajinci asi před dvěma léty nový důstojnější památník. Původní skromný postavili na místním hřbitově malínští občané, kteří se jen zázrakem zachránili. Ukrajinské oblastní a okresní orgány si přály, aby se odhalení nového pomníku zúčastnila také delegace volyňských Čechů z ČSFR. Čekali proto, až budou obnoveny zájezdy našich krajanů do svých rodišť. Po několikaleté přestávce se podařilo teprve letos Marii Pánkové ze Zdobunova (nyní v Žatci), člence předsednictva Sdružení, zorganizovat zájezd asi čtyřiceti pěti krajanů do Malína. Přinášíme hrst dojmů, které se podařilo získat od jednoho z účastníků.

Nový pomník byl postaven v místě hromadného hrobu malínských obětí. Monumentální bronzová socha vysoká asi osm metrů, je obklopena květinovými záhony a parčíkem. V něm je ještě několik hrobů, je zde také pohřben malínský občan, který věrně až do své smrti pečoval o květinovou výzdobu malínské mohyly.

V bezprostředním sousedství je staveniště nového pravoslavného kostela na místě původního, který shořel.

Piětní akt nebyl okázalý, ale důstojný. Po tradičním přivítání naši delegace chlebem a solí, promluvil představitel obce, zástupkyně okresu a mluvčí naší delegace. Následovala recitace žákyň místní školy, závěrečné slovo, minuta ticha za malínské oběti za hlasitého odpočítávání vteřin hodinovým strojem, květiny, věnce, smuteční hudba.

Za skupinu Čechů z Volyně promluvil Jan Pospíšil z Hlinska (nyní v Ostromeči v západních Čechách), o kterém víme, že dobře píše verše i prózu, hraje na housle, ale nerad veřejně mluví. Tenkrát se dal přemluvit a svým krátkým projevem předneseném v ukrajinštině všechny přítomné nadchl a dojal. Působivý byl zejména závěr, kdy očitoval část básně Václava Šimka z Hlinska (nyní v Šumperku).

Než naše skupina přijela do oblastního města Rovna, kde byl také závěrečný přátelský večírek, dostala se již zpráva o této zhudebnělé básni k rovenským kulturním pracovníkům, kteří požádali o partituru, aby mohli píseň nacvičit. Jan Pospíšil vzal partituru prozřívavě sebou.

Na přátelském večírku předseda oblastního výboru Hrihorij Tichonovič Charčuk s historickým přehledem a vysokým uznáním hovořil o podílu Čechů - našich předků - na kulturním a civilizačním povznesení kraje, což snad nejlépe charakterizuje část jeho věty: "...naučili jste naše předky používat pluh a brány".

Na oplátku, jen tak mimochodem Jan Pospíšil, po vybídnutí přednesl svoji jímavou báseň Ukrajinská noc. Jak jinak - v ukrajinštině. Jménem účastníků zájezdu poděkoval za vřelé přijetí člen předsednictva Sdružení Josef Havlíček.

pokračování na str. 2

ПРИВІТ УКРАЇНІ
Лети, лети соловейку,
Лети на Вкраїну,
Де покинув я маленьку
Рідну хатину...
Лети, лети соловейку
Та сядь на калині
Неси туди мов думку -
Привіт Україні.
А як взійде ясний місяць,
Зийдуться дівчата -
Скажи їм, що нам Вкраїну.
Тяжко забувати...

x) Celá báseň viz Věrná stráž ze 6.5.1949, str.8. Pozn. red.:tém mladším ji babičky a dědkové přeložte sami.

Nový památník v Českém Malíně na Volyni. Před pomníkem vedoucí zájezdu Marie Pánková a Josef Havlíček.
Foto: J.Havlíček.

V Abduk - Abžoltovská MALÁ SÁGA VELKÉ RODINY

Překračování.

Se svou vlastní i rodištěm Bavorovem byl Václav Klich v neustálém spojení. Zastílal do Čech při různých příležitostech značné peněžité částky, prováděl sbírky a znacnou sumou sám přispěl na Národní divadlo v Praze, podporoval Matici školskou, propagoval české školy a jako člen spolku Komenský měl velké zásluhy na zřízení Komenského české školy v Kyjevě, kterou stědře podporoval. Nezapomínal ani na Sokol. Založil český peněžní ústav, který se stal základnou finančního osamostatnění českých legií, měl velké zásluhy na založení České družiny v r. 1914 a stědře ji podporoval. (Pamatují se, že věnoval na její výzbroj 300 000 zlatých rublů, ale nepál si, aby se dar zveřejnil, považoval to za samozřejmou povinnost Čecha). Byl přítomen na poradě T.G. Masaryka s představiteli volyňských Čechů v Kyjevě. Porada se konala v Menclově českém hotelu Praha. Zúčastnil se slavnosti kladení základního kamene pomníku mistra Jana Husa. Nechyběl při žádném obchodním ani kulturním podniku ruských Čechů. Tak třeba celodenní cesta vlakem do Kyjeva na koncert Jana Kubelika byla pro manžele Klichovi zájezdu sboru Moravských učitelů do Ruska patřila k těm, kdo je získali pro vystoupení v Kyjevě a přispěli značnou částkou na velkolepé pobozžení a ubytování členů sboru. Nevynechal ani jeden český kulturní podnik, ať se konal kdekoli v Rusku.

V roce 1921, tedy Ukrajinku obzvlášť až po Kyjev Poláci, odjeli s manželkou Klichovi do Prahy na první Všesokolský slet, ale vrátit se na Olšanku už nemohli. Poláci byli na emigraci vyklidit, byl to panický útek. Hranice byly uzavřeny a Klichovi byli nuceni zůstat v Polsku. Václav Klich byl nějakou dobu stádkem v pivovaru v Křemenci, potom v Mordech, kde uvedl do chodu pivovar hraběte Przewalského a pak tři roky spravoval hospodářství šlechtických závodů v Babině u Rovna. Jeho manželka si zřídila jídelnu. Vzala si k ruce tamní české děvče a vešla pro zaměstnance. Do Prahy manželé Klichovi přišli v r.1924, když se k nim dostaly i děti - přestýl ilegálně hranice. Jen dva starší synové přijeli s Českými legiemi. Václav Klich se setkal v Praze s kamarádem z dětství Josefem Mencelem a najali společně restauraci Harmonii v Praze na Vinohradech. Byla to ruská restaurace, zaměstnanci byli převážně ruští emigranti a vařila se téměř výlučně ruská jídla. Při restauraci si paní Klichová s jednou se svých dcer zřídila mlékárnu, která výborně prosperovala, ale návštěvnici, většinou ruští emigranti, si tu kupovali na dluh a když už byl příliš velký, zmizeli bez placení, takže bylo nutno tento malý podnik nakonec se ztrátou zavít ...

Při Sdružení Čechů a Slováků z Ruska, které se po válce ustavilo v Praze, byla založena zemědělská odbočka a Václav Klich na sebe vzal značnou část starostí při získání pozemků k založení kolonie pro ně. V roce 1928 byl pozemek získán při maďarské obci Kóbölkút, dnešní Gbelce u Parkáně. A Klichovi začali znovu z ničeho, jako začínali po svatbě. Ale i zde se osvědčil český um a dovednost a za krátkou dobu tam stálo na 30 vesměs moderních výstavných domků s hospodářskými budovami, zahradami, vinicemi a úrodnými poli kolem. První léta byla těžká. Splátky za půdu byly vysoké, ale kolonisté žili družně, vzájemně si pomáhali a brzy se jim vedlo slušně. Společenský život tu byl bohatý. Až přišel rok 1938. Tuto část Slovenska okupovali Maďaři a ti se k Čechům nechovali přátelsky. Několik kolonistů zabili, ostatní, celé rodiny, odvezli na hranice, kde je předali českým úřadům. Větš si neschovávali nic. Toho se však Václav Klich už nedomáhal. Suché větrné podnebí mu nesvědčilo, těžce onemocněl astmatem a zemřel po velkém utrpení 14.4.1931 v Kóbölkút, kde byl pohřben. V roce 1949 byl exhumován a jeho popel odpočívá, dle jeho přání, na Olšanských hřbitvech v jeho milované Praze.

Manžele Klichovi měli čtyři syny a tři dcery. Všichni se narodili na Ukrajině. Synové žili se svým českým vychovatelem v Romnech v bytě za tím účelem najatém, později v Kyjevě, kde chodili do české školy. Nejstarší Otakar (nar.10.5.1896) se po maturitě na reálce zapsal na vysokou školu technickou v Kyjevě - obor strojní inženýr. Byl ve druhém ročníku, když vypukla první světová

válka (1914). V Kyjevě byla založena Česká družina z dobrovolníků Čechů a Slováků žijících v Rusku a Otakar se do ní přihlásil mezi prvními. Česká družina byla přidělena k ruské II. armádě, jejímž velitelem byl Radko Dmitrijevič, který rozhodl, aby příslušníci České družiny konali službu rozvědek. Byla jim svěřena kontrola nad ruskými rozvědkami. Otakar byl brzy vyznamenán křížem Sv. Jiří (Georgijevskij Krest). Bratři Klichovi - Otakar a Jaroslav - jejich bratranec Michal Klich z Jalty a Otakarův spoluzák Václav Kašpar tvořili po celou válku nerozlučnou partu. Nad nimi drželi ochrannou ruku značně starší spolubojovníci sládek Kraft z Rostova a pozdější generál Syrový (dochovala se fotografie). Česká družina se zúčastnila bojů na Západní a Jihozápadní frontě, v Haliči, v Karpatech i Pínských bažinách v Bělorusku a obzvláště se vyznamenala v památné bitvě u Zborova.

Bitva u Zborova (2.7.1917) měla, jak známo, značný význam pro budoucí československý stát. V ten den měla být zahájena velká ofenziva pod vedením Kerenského, plánoval se nástup na celé Jihozápadní frontě. Česká jednotka měla hrát jen pomocnou úlohu, ale ruské pluky odmítly jít do útoku. Nastoupili tedy Češi a Slováci, dobyli tak třetí tzv. nedobytné rakouské pozice, ve kterých byl nápis: "Kdo tyto pozice dobude, zničí Rakousko". Naši muži je dobyli a dokázali tak, že umějí bojovat. Tato bitva vešla do dějin, proslavila naše legie ve světě. Bojovalo v ní 5 608 vojáků, padlo jich přes 200, zraněno bylo na 700. Mezi padlými byl i Václav Nejedlý, synovec V. Klicha a několik chlapců z Olšanky.

Zpráva o velké bitvě u Zborova se stala známou po celém světě a budoucí prezident T.G. Masaryk a Dr. E. Beneš měli tak možnost přesvědčit svět o správném požadavku Čechů a Slováků na samostatný stát. Za okupace ani za vlády komunistů se o tom nesmělo ani mluvit. I Haslerova známá písnička "Hoši od Zborova" byla zakázána.

Těto bitvy se již Otakar Klich nezúčastnil, byl poslán do vojenské dělostřelecké akademie v Moskvě. Slavnostního vyřazení důstojníků této akademie se zúčastnil car Mikuláš II. a vyznamenal Otakara Klicha - jediného Čecha - podáním ruky a uznalým "Molodéc". Potom byl Otakar Klich poslán na rumunskou frontu v hodnosti poručíka. Po demobilizaci se vrátil do Kyjeva, ale vypukla občanská válka, na Ukrajině se střídaly vlády, byl tu nepopsatelný zmatek a na školách se téměř nevyučovalo. Za vlády Petljury byl Otakar mobilizován a jezdil jako dělostřelecký důstojník několik měsíců na lokomotivě obrněného vlaku. Po obsazení Ukrajiny Němci se ruští Češi, včetně legionářů, seskupili v Kyjevě do Naddněprovske Československé družiny a vymohli si povolení k odjezdu do vlasti. Bratři Klichovi byli mezi nimi. V Československu byl Otakar Klich přidělen ke 4. dělostřeleckému pluku v Josefově a povýšen na nadporučíka v záloze. Dostává vyznamenání - ČSL válečný kříž a revoluční spojeneckou medaili. Prostředky na studium nebyly a tak po několika příležitostných zaměstnáních absolvoval obchodní kurs a stal se disponentem fy BOHEMIA. Ihned vstoupil do pražského Sokola (COS), jehož byl členem od r.1912 už v Kyjevě. Zastával tu postupně různé funkce a v r. 1929 byl zvolen náčelníkem Zupy Pražské Scheinerovy. Byl členem i ruského Sokola v Praze. Za okupace pracoval v sokolském odbojovém hnutí s dr. Aug. Pechlátěm, náčelníkem Obce sokolské (spolupráce Sokola s armádou - generálové Bílý a Vojšta). Po zatčení dr. Pechláta se ustavila čtyřčlenná sokolská rada Jindra: dr. Hřebík, prof. Vaněk, Ant. Benda a Otakar Klich. Za stanného práva v září 1941 byli dr. Pechlát a generálové Bílý a Vojšta popraveni a vedoucím ilegální organizace Jindra se stal O. Klich pod krycím jménem Podlipný. Byl spojkou mezi sokolstvem a armádou v Čechách. (Píše o tom ve svých Pamětech i profesor Černý). Kromě samostatné aktivní odbojové činnosti se snažil O. Klich zachránit co nejvíce ze sokolského majetku. Uskutečnil převod vkladů v úhrnné částce 300 000 Kčs do Občanské záložny v Krči, na vklady s krycími jmény, a z těchto peněz se podporovaly rodiny perzekvovaných a pod. Dne 8.10.1941 byl O. Klich zatčen jako "Sokol Ausschuss - Deutsch -

feindlich Verhalten", vězněn zprvu v Terezíně, ale brzy byl převezen do koncentračního tábora v Osvětimi. Těch několik málo jeho spoluvězňů, kteří hrůzy tohoto tábora přežili, vyprávělo, jak statečně všechny útrapy snášel, nepokořil se a povzbuzoval klesající. "My to vydržíme, jsme přece čeští Sokolové". Nevydržel. Dne 18.4.1942 tyraní podlehl. V roce 1946 mu byl prezidentem Edvardem Benešem v uznání bojových zásluh udělen Válečný kříž 1939 in memoriam.

Jedním z důkazů o činnosti O.Klicha v ilegálním boji proti německým okupantům je i výtatek z originálu obžaloby vrchního státního zástupce u Lidového soudního dvora v Berlíně ze dne 22.6.1943 proti nástupcům Otakara Klicha, t.j. již zemřelého v Osvětimi (8.4.1942) v ilegální sokolské organizaci Jindra a to: Benešovi, Modrovi, popravenému v r. 1945 a R. Dudkovi odsouzenému na 5 let žaláře, který se vrátil.

Dokončení přístě.

pokračování ze str 1

Kromě minulosti probírala se také budoucnost, mluvílo se o možnostech dalších zájezdů do našich rodišť, o úloze a možnostech Čechů z Volyně jako propagátorů a zprostředkovatelů kulturní, hospodářské a obchodní spolupráce mezi Ukrajinou a Českou republikou apod. Předseda oblastního výboru informoval přítomné také o tom, že v obcích, kde jsou Češi, se bude zavádět od první třídy vyučování češtinou. K tomu by ovšem potřebovali nutně české slabikáře a další učebnice.

Zájezd, kromě účasti našich krajanů na pietní vzpomínce malínských obětí a potěšení z návštěv rodišť, znovu dokázal, že slušní a objektivně myslící lidé si přínosu Čechů na Volyni váží a že široká brázdá vyoraná našimi předky na Volyni, jak ji symbolicky vyjadřuje emblém našeho Sdružení, je opravdu dosud výrazně znatelná. Proč někteří z nás, i když mohou pracovat, ji nechávají zarůstat travou a býlím lhostejnosti?

Občané z Českého Malína, kteří se zákrakem zachránili, se usídlili po repatriaci na šumpersku v obci Frankstadt. Celé dva roky trvalo než byla obec přejmenovaná na Nový Malín. V letech 1947-48 byl ze sbírek vybudován u kostela památník, u kterého se po léta konaly pietní vzpomínky. Památník je zapsán v seznamech chráněných památek a nezapomnělo se tehdy ani na prastarý zvyk zasadit v obci památní stromy. Později byl postaven památník okázalejší. Místním orgánům před letošní skromnou pietní vzpomínkou však vznikla poněkud neobvyklá vřast: nový památník byl postaven na soukromém a nikoliv na obecním pozemku. Proto obecní zastupitelstvo spolu s majitelkou pozemku hledá řešení, které by bylo spravedlivé a přítom nepoškodilo památku nevinných malínských obětí.

Připomeňme si, že v příštím roce uplyne rovných padesát let ode dne, kdy se udála malínská tragedie. Volyňská veřejnost se jistě na toto varující výročí patřičně připraví.

Redakce

Můj názor na...

Vážení krajané, jistě jste si přečetli ve Zpravodaji 4/92 zprávu o tom, že předseda našeho Sdružení prof.ing. Miloslav Šatava, Csc., spolu s redaktorem Zpravodaje Rostislavem Hlaváčkem odstoupili ze svých funkcí. A ptáte se proč? Pokusím se vám to vysvětlit a také říci k tomu svůj názor. Organizace či politické strany procházejí v určitém období, kdy se krystalizuje jejich zaměření či spolupráce vedoucích pracovníků, různými krizemi. Některé doutnají a jiné se rozjedou v rychlém tempu.

Také naše Sdružení není vůči těmto negativním jevům imunní, i zde došlo k určitým názorovým střetům - mnohdy oprávněným, někdy neoprávněným. Prostě, stalo se, že to potkalo i naši organizaci. Je to politováníhodné, ale není to tragické. Pouze je mi líto, že tito dobří pracovníci opouštějí loď. Byli na ní od samého počátku, měli by na ní setrvat i za bouře, když je nejvíc potřebuje. Ale to je jejich věc, se kterou se musejí oni sami vyrovnat a my se musíme nad vzniklou situací zamyslet a vyvodit z ní patřičné závěry. Nesmíme zůstat stát v půli cesty, stále musíme hledat to, co nás spojuje a nikoliv to, co nás rozděluje. Spojuje nás krajanství, pro splnění společných cílů jsme naše Sdružení založili, nesmíme dopustit jeho zánik, ale naopak musíme napnout všechny síly k jeho upevnění. Teď musí jít stranou ješitnost - já, on, oni, ale musíme zde být MY s pocitem krajanské soudržnosti jednoho ke druhému. Nikdo z nás, ať je to kdokoliv a kdekoliv, nesmí trvat na své neomylnosti, na svých zásluhách či profesionalitě. Musí dát na radu druhého kamaráda, pokud je tato rada dobrá. Pokud některý jednotlivec tyto zásady nedodrží, je to jeho soukromá věc, ale v určitém společenství takový přístup nemá místo.

Nu, nejsem kazatel, tak toho raději nechám. Nakonec se obracím na vás, přátelé krajané, jistě vám není osud našeho Sdružení lhostejný, prosím vás proto, pomozte! Staňte se dopisovateli našeho Zpravodaje, pište o práci ve vašich regionech, pište vzpomínky na Volyn a vše další, co by podle vás měl náš časopis přinášet. Prostě - když jeden dělá to a druhý ono, tak dohromady uděláme moc.

Děkuji za pochopení. Václav Dubec
místopředseda Sdružení

Nekamenujme

Jeden můj krajan a přítel, o kterém je známo, že pěstuje různé koníčky, mi vyprávěl tuto příhodu.

"Onehdy mne navštívil nějaký cizinec, který se představil jako vzdálený potomek emigranta, místního rodáka, dnes občan jedné bohaté cizí země a velkopodnikatel. Vydal se po stopách svého rodu, které jej zavedly až do Čech, do naší vsi a ke mně, když se dověděl od svých spoluobčanů, že mám jakousi kroniku obce. Překvapilo jej, když jsem mu na základě jeho kusých informací o pra-pradědovi prezentoval větve jeho rodokmenu od roku 1587, ale ještě více ho udivilo, že jeho dávní předkové byli Češi. Jejich příjmení jsem mu musel hláskovat, aby si je mohl napsat. Vrchol jeho údivu se však dostavil po mojí odpovědi na otázku, jak dlouho jsem na kronice pracoval a co jsem za její sepsání získal. Když jsem mu odpověděl, že mně to přineslo pocit uspokojení z úspěšného dokončení 12 leté práce, upozornil

Dary

Paní Marie Vondráčková - Pěkná z Terezína, nejstarší členka našeho Sdružení v ČSFR, věnovala na přilepšenou černobylym dětem 450.- Kčs. Částka bude použita v litoměřickém regionu po přistěhování dalších repatriantů do Stráže pod Ralskem. Dárkyni za tento dárek vřele děkujeme.

Městský úřad v Šumperku věnoval na zajištění letního tábora pro děti repatriantů z Rokytnice v O.h. v Heralticích 12.000 Kčs. Předsednictvo Sdružení děkuje starostovi Ctiradu Mendlíkovi, zastupitelstvu a rovněž vedení podniku Pramet Šumperk za krásný počín, který přispěje k upevnění zdraví černobylyských dětí. Dále děkuje starostovi Rokytnice v O.h. panu Štefkovi za trvalou péči o naše nové repatrianty. Zásluhou jeho a zastupitelstva se do Rokytnice přesídlí navíc několik černobylyských rodin.

Paní Emilie Hajná ze Šumperka věnovala na fond Sdružení 200,- Kčs. Děkujeme.

Dary krajanů z USA

Václav Vávra věnoval Sdružení 25 USD, Vsevolod Pospíšil 25 USD, George Pospíšil 25 USD a anonymní dárce 10 USD. Celkem bylo věnováno 85 USD. Všem dárcům děkujeme.

Blahopřání

Marie a Václav BIZOVSTÍ, kteří pocházejí z Ledochovky a nyní bydlí v Teplicích - Trnovanech, oslavili dne 12. července 1992 padesát let společného života.

Spoluobčané si jich váží pro jejich obětavost a snahu pomáhat často zcela neznámým lidem. Václav spolehlivě a velmi obětavě pracuje jako funkcionář Sdružení od jeho založení, je vedoucím teplického regionu a členem předsednictva. Spolu se skupinou důvěrníků, kterou vytvořil se stará o všechny členy v regionu včetně nových repatriantů z Malé Zubovčiny usídlené v Krupce. Připravuje přivítání repatriantů z Malinovy, kteří budou usídleni v Oseku. V této hluboce lidské činnosti mu účinně a obětavě pomáhá Marie s dalšími ženami na teplicku.

Přejeme Vám, vážení Bižovští, abyste se ještě dlouhá léta těšili ze svých dětí a vnuků a abyste i nadále nacházeli uspokojení v práci pro své bližní.

Jubilanti před vchodem do trnovanského kostela.

Foto Z. Traxler.

mne, že jsem asi nepochopil jeho otázku, neboť on mnil finanční profit. Musel jsem ho zklamat, a rád bych v tu chvíli věděl, co znamenal jeho pohled, kterým si mne po mém vysvětlení přeměnil. Byla v něm nedůvěra, či snad ještě něco jiného, pro mne ne příliš lichotivého. Neměl jsem mu toto hodnocení mojí "filozofie" za zlé, ani mne nepřekvapila rozdílnost našich pohledů na věc. Zkrátka: nerozuměli jsme si, a to nejenom proto, že mluvíme každý jinou mateřskou řečí.

Když se loučil, daroval mně propisovací tužku."

Na vyprávění svého přítele si často vzpomenu, zvláště když slyším, nebo se účastním debat krajanů na téma, co nám přináší členství v našem Sdružení. Tyto debaty vyúsťují někdy dokonce v úvahy, zda vůbec má existence naší organizace smysl. Názory jsou různé, je třeba to brát na vědomí a tolerovat je. Jsem ale přesvědčen, že je mezi námi dosti lidí, kteří uznávají ještě jiné hodnoty než materiální. Zájem a aktivita převážně částí našich členů je důvodem k zachování a zároveň zárukou

trvání naší organizace. Měli bychom si však uvědomit, že jednou z hlavních podmínek fungování organizace je dobrá práce těch, na jejichž bedrech především leží tíha zdárného chodu Sdružení, jeho komisí a Zpravodaje, funkcionářů ústředí a regionů, kteří nezištně dávají své znalosti a zkušenosti, svůj "kumšt" a čas ve prospěch celku. Ve vlastním zájmu nás, členů, dejme jim naši podporu. Nikoliv materiální, tu odmítají, ale morální. Ke své práci potřebují, jako kdokoliv jiný k jakékoliv práci, určité podmínky, především klid. Na to bychom měli myslet dříve, než pronášíme kategorické soudy nad jejich činností, vycházející z našich rozdílných názorů.

V této souvislosti si dovoluji s trochou nadsázky parafrázovat známou výzvu básníka Vítězslava Háška:

Nekamenujme kumštýře,
svou kůži na trh za nás nosí.
Přes stěpy nepochopení jdou bosí
a nemají krunýře.

Repatriace krajanů z Ukrajiny pokračuje

Češi a Slováci na Ukrajině se stále hlásí k repatriaci do ČSFR. Generální konzulát v Kyjevě registroval v roce 1992 k přesídlení z okolí těchto měst dále uvedené počty osob českého původu:

Malinovka 520, Žitomír 146, Kyjev 339, Rovno 168, Dubno 210, Luck 84, ostatní 94. Celkem 1593 osoby.

Vláda České republiky, za přispění z federálního rozpočtu, však mohla uvolnit finanční prostředky, které postačí pouze pro přesídlení 520 osob tj. 152 rodiny. Přesídlují se pouze krajané z obce Malinovka (předměstí města Malina) a jejího nejbližšího okolí, protože jsou ohroženi radioaktivitou více než ostatní.

Ministerstvo pro hospodářskou politiku a rozvoj ČR, jako provádějící státní orgán, vyhledalo i letos vhodné lokality, zabezpečilo smlouvami s jednotlivými obcemi rodinné byty a zaměstnání alespoň pro jednoho člena rodiny atd. Repatriaci provede podle tohoto harmonogramu:

Číslo etapy	Den osídlení (přivítání v lokalitě)	Lokalita	Okres	Počet rodin	Koordinující region SCVP. Vedoucí regionu
1	22. 5. 1992	N. Zákupy	Č. Lipa	17	Liberecko Chocholouš
2	26. 6. 1992	N. Zákupy Police n. M. Vlášence Jeneč Rokytnice	dtto Police n. M. Pelhřimov Praha z. Rychnov n. K.	26 2 2 1 2	dtto Broumovsko Tyrek - - Šumpercko Vávrová
3	28. 8. 1992	Krupka Vřesová Jirkov Kájov Doubravíčka	Teplice Sokolov Chomutov Č. Krumlov M. Boleslav	3 4 4 1 1	Teplicko Bižovský - Karlovarsko Pelcová Chomutovsko Kačerová - Nymbursko Kubišta
4	25. 9. 1992	Milovice Stráž p. R.	Nymburk Č. Lipa	16 5	dtto Litoměřicko Dědková
5	30. 10. 1992	Kuřivody	Č. Lipa	14	Liberecko Chocholouš
6	20. 11. 1992	Kuřivody Jirkov Police n. M. Doubravíčka Oloví	Č. Lipa Chomutov Police n. M. M. Boleslav Sokolov	14 5 4 1 1	dtto Chomutovsko Kačerová Broumovsko Tyrek Nymbursko Kubišta Karlovarsko Pelcová
7	18. 12. 1992	Osek	Teplice	28	Teplicko Bižovský

Harmonogram může být podle vzniklé situace ministerstvem upřesňován. Den osídlení je nutno ověřit předem u starostů obcí. Vaši příbuzní a známí z Ukrajiny a odjinud vás v dopisech žádají o informace. V současné době žádný státní orgán v ČSFR nemůže zodpovědně sdělit, zda repatriace bude v dalších letech pokračovat. Je známo, že v srpnu 1992 má být repatriována z Ukrajiny prvá skupina Slováků.

Opět opakujeme známou prosbu:

Připomeňte si vaši situaci při naší repatriaci před 45 lety a mějte pochopení a dobrou vůli pro nové repatrianty. Poskytněte jim zejména morální podporu a radu.

hf

PANCEST

Po dlouhé době mohou Češi z Volyně navštěvovat svá rodiště. První volyňská cestovní kancelář Marie Pánkové připravila nejbližší zájezd ROVNO-MALIN-LUCK v termínu od 3.10. do 11.10.92 v ceně 3.200 Kčs. Doprava luxusním autobusem zahraniční výroby, ubytování v hotelích (Karvinná a Rovno), strava třikrát denně, pojištění, průvodce.

Kromě toho PANCEST připravil zájezd do Paříže a Versailles v termínu 16. - 19.10. za 1990 Kčs. V termínu 27.10.- 2.11.92 ještě zájezd do Istanbulu za 2.300 Kčs.

Podrobné informace získáte na adrese: CK PANCEST - Pánková, 438 01 Žatec, Volyňských Čechů 1707, telefon (0397)4049 od 9 do 13 hodin.

Milí krajané od Černobylu

potřebujete přeložit své doklady pro úřední účely z ukrajinského, polského a ruského jazyka? Napište na adresu: ing. Václav ŠIRC, soudní překladatel, 439 64 Opočno, Jimlín 203.

Zveme vás na posvícení do Litoměřic

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel v litoměřickém regionu uspořádalo v minulém roce setkání krajanů pod názvem "Václavské posvícení". A protože se setkání povedlo, nechybělo cukroví ani pravé posvícenské koláče, připravuje organizační výbor i letos koncem září "Václavské posvícení". Další podrobnosti budou v pozvánce, kterou každý člen Sdružení litoměřického regionu věs obdrží.

M. Dědková

VÝZVA

Podle informace přednesené na VI. valné hromadě Svazu Čechů z Volyně dne 27. dubna 1992 členem historické komise Eugenem Matijenkem byla mezi členy provedena úspěšná dotazníková akce o českých obcích na Volyni. Výsledky této akce nutně potřebujeme pro historické badání a tvorbu historické mapy Volyně. Tato jedinečná anketa nebyla tehdy předána do Státního archivu. Prosíme, abyste jakoukoliv informaci o místě jejího uložení zaslali na adresu: ing. Jiří Hofman, 140 00 Praha 4, Lounských 8.

HOSPODÁŘ SDRUŽENÍ

žádá členy, kteří žijí mimo vytvořené regiony a nemají dosud zaplacené členské příspěvky za rok 1992, aby je neprodleně uhradili. Úhradu nejpohodlněji provedete poštovní poukázkou (vzor C), na adresu hospodáře, který po obdržení příspěvku (50.- Kčs) vám obratem zašle příspěvkovou známku, kterou si vlepíte do své členské legitimace.

Prosíme, vyplňte na poukázce přesně svoji adresu. O zaplacení členského příspěvku bude učiněn záznam v seznamu rozptýlených členů Sdružení.

Příspěvky zasílejte na adresu hospodáře: ing. Stanislav Tošner, 162 00 Praha 6, U první baterie 5.

Ing. St. Tošner - hospodář Sdružení

OPRAVA

U dárců na tiskový fond ve Zpravodaji 4/92 má správně být: Václav Četverik z Lovosic 100.- Kčs. V článku "Budujeme muzeum" má správně být: A. Husínová z Litoměřic. Prosíme čtenáře, aby si chyby laskavě opravili.